

TOŇA
REVAJOVÁ

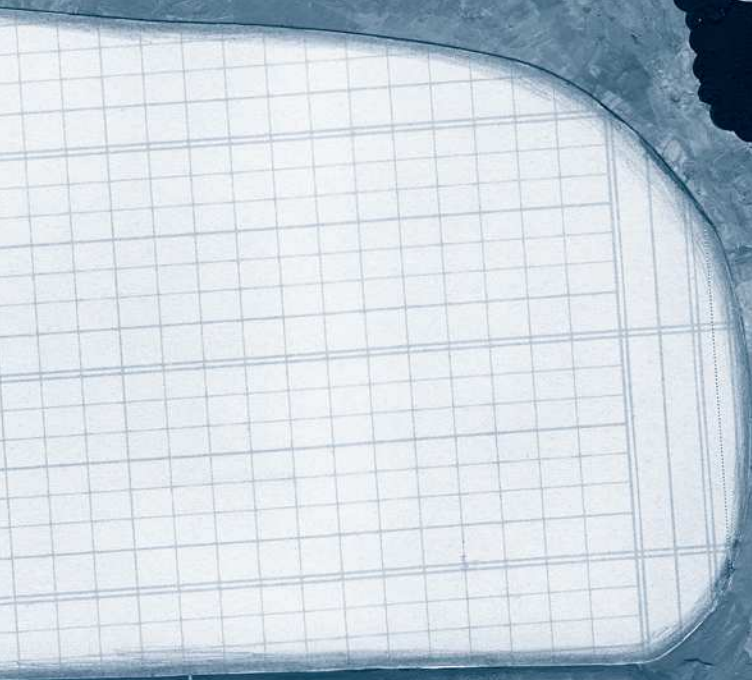
ILUSTROVALA
MARTINA MATLOVIČOVÁ

DENIS
A JEHO
SESTRY

DENIS
A JEHO
SESTRY

DENIS
+
LEMKO

TOŇA REVAJOVÁ

DENIS
A JEHO
SESTRY

ILUSTROVALA
MARTINA MATLOVIČOVÁ

slovart

Text © Toňa Revajová 2007, 2016
Illustrations © Martina Matlovičová 2007, 2016
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2016

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-2360-3

Venujem deťom z Detského domova v Bytči.

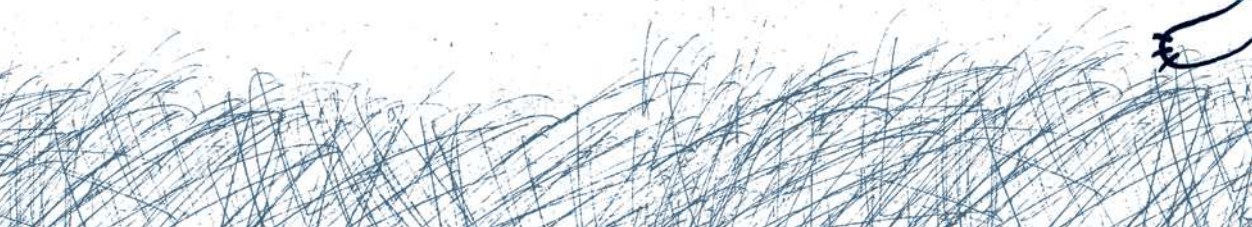

Obsah

Prečo som taká trúba?	9
Šatka pre piráta	12
Denis, Denis!	17
Čo len zo mňa bude?	23
Píšem ako mačka	25
Výbuch v detskej izbe	29
Kadiaľ včely odlietajú?	33
Mám budúcu sestru	38
List pre rodinu Michalíkovú	42

Je v Afrike Veľká noc?	44
Koľko si vyšibal, maličký?	49
Bude zo mňa Hanzelka	52
Lenka tají názory	55
Mne sa asi sníva!	58
Smutná sobota	61
S Lenkou už nesedím	65
Z dospelých si netreba brať príklad	69
Návratácke koláče	74
Desať vlastných včiel	78
Kolieskové korčule ešte nemám	82
Zobud' ma v Trenčíne!	86
Tvoj brat Denis	90
Prekvapenie pre Mirku	95
Veci mám na chodbe	101
Budú nás mať na Krku	105
Tak... ma tu máte	109
Tlačénica na tobogane	113
Tri tajomstvá	116
Mirka pláva	121
V karate nevyniknem	126
Vstupenka na býka	129
Kadiaľ prišiel tajný agent?	135
Srdce na nitke	139
Zlaté prasa	143

Prečo som taká trúba?

„Denis, Denis,“ povedala mama, keď som sa vrátil z ihriska. „Musíme sa porozprávať.“

Uf! Toto neveští nič dobré. Mama asi omylom otvorila namiesto svojej tašky môj ruksak. Tam už každý ľahko natrafí na poznámku v žiackej knižke. Zasa som dnes chcel byť v škole aktívny a pani učiteľka to pochopila inak.

Dúfam, že na náš rozhovor bude stačiť mamina prednáška. Mamine prednášky sú oveľa kratšie ako ockove. Mama má menej času. A ocka musím aj počúvať, lebo mi popri rozprávaní kladie rôzne otázky. Skúša, či som pochopil problematiku. Nakoniec sa ma pýta, čo som si z rozhovoru zapamätal do budúcnosti.

Mama trpezlivo čakala, kým sa prezujem. Dost sa načakala, niekedy sa mi veľmi ťažko rozväzujú šnúrky. Keď som sa konečne vystrel, mama sa spýtala:

„Toto je čo?!“

Niečo mi držala veľmi blízko pri nose. Zobral som to do ruky. Uf, uf! Mama odlepila z dverí disketovú nálepku, na ktorú som napísal, kde som a kam som dal kľúč. Kým bola na dverách, dala sa krásne prečítať. Takáto zguľkovaná sa naozaj dá použiť iba na hádanky.

„Počuješ, čo sa pýtam?“ zopakovala mama. „Čo to malo znamenať?“

„Odkaz pre teba,“ vysvetlil som. „Aby si sa o mňa nebála. Rodičia majú vždy vedieť, kde sú ich deti. Povedali nám to na besede o drogách. Nevedel som, že drogy sú také svinstvo. Donútia ťa klamať, kradnúť a robiť veci, ktoré by si bez nich nikdy neurobila.“

Vysvetlenie zázračne pomohlo. Mama si kľakla na kolená a tuho ma objala. Najprv sa triasla, potom sa začala smiať. Ani som nevedel, že mám takú veselú mamu. Pridal som sa. Ale ja sa neviem smiať tak, aby sa mi z očí liali slzy.

„Čo je, mami?“ pýtal som sa pomedzi mamine a moje výbuchy smiechu.

„Ty si taká trúba, Denis!“

Keď sa mama vrátila zo smiechu, vysvetlila mi, že všetko, čo som si zapamätal o drogách, je v poriadku. Tomu sa vôbec nesmiala. Len už nikdy nesmiem napísať „*Mamy, išiel som von, kľúč máš pod rohožkou*“ a prilepiť to zvonku na dvere. Každý, kto ide okolo, si to prečíta. Máme šťastie, že tu bývajú takí pohodlní ľudia. Všetci sa vozia výťahom. Inak by si odomkli dvere a pobrali, čo sa im zapáči. Počítač, televízor, lego...

Za legom by mi bolo ľúto. Ale zlodej by mi ho asi nezobral. Myslím, že zlodeji nemajú deti. Keby mávali, museli by si nájsť iné

zamestnanie. Veď čo by rozprávali doma deťom? Ach, deti, viete, aký ťažký bol ten televízor, ktorý som dnes musel odniesť vo vreci? A ešte som sa musel tváriť, že nesiem iba trávu pre zajace.

„A vôbec,“ neprestávala mama. „Kde si videl, že kľúč sa dáva pod rohožku?“

„V Rajeckých Tepliciach.“

Mama si rýchlo spomenula, že v lete nám tak nechala kľúče jej sestra Marta. Čakala o štvrtej návštevu, ale zabudla niečo kúpiť. Tá návšteva sme boli my. Prišli sme do Rajeckých priskoro. O trištvrte na štyri. Museli sme sa ešte chvíľu prechádzať okolo jazierka. Pozerali sme sa na ryby a labute. Potom prišla teta s malým dievčatkom. Keď zbadalo labute, začalo strašne nariekať.

„Keď im nezoberieš mláďa, nič ti neurobia,“ upokojoval som dievčatko.

Teta povedala, že Danielka sa labutí nebojí. Lenže cestou k jazeru zjedla rožok, ktorý im niesla. Naša starká má, ako vraví, trochu cukrovky. Preto má vždy v kabelke prvú pomoc. Danielka dostala žemľu s maslom a ementálom. Ale labute zatiaľ odplávali.

Danielka zakričala:

„Pod sem, labuďa, máme žemľu.“ Potom si kúsok odhryzla a kričala: „Nepofujef, labuďa? Máme vemľu!“ Práve vtedy sme odchádzali. Už boli štyri hodiny. Nečakala nás teta Marta, ale lístok na dverách: *Hned' som späť, kľúče máte pod rohožkou.*

Mama sa na to pamätala.

„No dobre,“ povedala. „Ale v Rajeckých sa ešte tak nekradne.“

Kľúč sa mi celkom slušne prepiekol. Zbieral som odvahu, chcel som mať za sebou aj poznámku. Mama však mala ešte nejaké nejasnosti, ako vraví pani učiteľka.

„Kolkým mamám si to vlastne odkazoval?“ pýtala sa. Potom mi vysvetlila, že dve mamy sa píše s ypsilonom, jedna mami iba tak. Slúbil som, že si to zapamätám do budúcnosti.

Ostávala jediná otázka. Prečo som zobral ockovi nálepku z diskiet. Určite mu bude chýbať. Diskiet je v škatuľke desať a nálepiek presne toľko. S nijakou rezervou sa neráta.

Netušil som, že diskety sú iba pre neomylných ľudí.

„Veď si ockovi vravela, že diskety už nikto nepoužíva,“ pripomenul som.

„Ale nečakala som, že ockov problém so staromódnym počítačom začneš riešiť ty,“ povedala mama. Vymyslela, že jej dám dva-dsať korún, ktoré mi dala starká na zmrzlinu, a zajtra skúsi nálepky kúpiť v počítačovom obchode.

Vedel som, že do večera musím byť dobrý. Radšej som sa ani nepýtal, či môžem ísť na chvíľu k Lenke. Ešte ma čaká ockova prednáška. Neviem, prečo nemôžu dať k disketám aspoň jednu nálepku navyše. Čo ak niekto chce niečo napísať na dvere?

Šatka pre piráta

Dohodli sme sa, že to budeme robiť inak. Keď pôjdem poobede von, iba pribuchnem dvere. Kľúče nechám doma. Je to riziko, ale podstatne menšie ako kľúč pod rohožkou.

Keď som to urobil prvý raz, zdalo sa mi, že mám nejaké ľahšie nohy. Akoby mi začali rásť krídla.

„Ochutnal si slobodu,“ vysvetlila mi mama. „Nemáš nič na starosti.“

Sloboda sa mi páčila. Dával som pozor iba na to, kedy pôjde mama z roboty. Hneď som sa za ňou rozbehol a pýtal som sa, či ešte môžem ostať chvíľu vonku.

„Keď sa začne stmievať, nech si doma,“ povedala zakaždým. Ponáhľal som sa naspäť za Maťom a Lenkou. Lebo tma každý večer prichádza vtedy, keď ju najmenej čakáme.

Odchádzať z bytu bez kľúčov som sa naučil rýchlo. Na tretí deň som bez nich odišiel aj do školy. Zistil som to až po obede. Nemal som si čím otvoriť. Odniesol som si ruksak k Lenke a utekal som za mamou do roboty. Chodievam za ňou rád, hoci odkedy majú nového šéfa, už sa nesmiem vozit' na kolieskovej stoličke z jednej kancelárie do druhej. V robote mama nového šéfa volá pán vedúci.

„Denis, Denis,“ vzdychla si mama. Potom si asi spomenula, že *mamy, kľúč máš pod rohožkou* a povedala: „Už nebudem dlho, môžeš na mňa počkať. Kresli si, alebo si choď niečo kúpiť do cukrárne.“

„A nie že zabudneš na nás,“ povedal pán vedúci. „Máš na fľašu vínka?“

Povedal som, že nemám, ale keď našetrím, určite si spomeniem. Všetci sa zasmiali a čudovali sa, že sa tak ponáhľam domov. Lenže my sme s Maťom a Lenkou mali robiť snehuliaka. Mama ochotne odpojila z kariky svoj kľúčik od bytu a schovala mi ho za zips do vrecúška na rukavici.

Sneh bol ťažký. Ledva sme na prvú maxiguľu vyteperili druhú. Hlavu sme radšej nerobili veľkú. Aj tak v nej má iba sneh.

„Cc!“ povedal Maťo. „Už len niečo na lebeňu. Nemá niekto nejaký deravý hrniec?“

Kde by sme ho vzali? Starká by v drevárni určite niečo našla, ale kým by som zašiel do Budatína... Ďakujem, už som sa dnes nabehal dosť.

„Skúsím poprosiť deda, či by nám nepožičal klobúk,“ povedala Lenka. „Ale neverím, že ho pustí z ruky.“

„Ani ja,“ povedal som. Lenkin dedo je tvrdý oriešok.

Uvedomil som si, aká je Lenka statočná. Ja by som od jej deda nešiel pýtať ani tri zlaté vlasy. A ona od neho žiada klobúk, ktorý tak pyšne nosí na hlave.

Lenka sa vrátila dosť namrzená.

„Dedo povedal, že má už iba jeden klobúk. Borzalíno po svojom otcovi. Nedá si ho detiskám zamokriť. Nový klobúk stojí tisíc korún.“

To sme nevedeli. Lenže snehuliaka tiež nemôžeme nechať s houlou hlavou.

„Dedo vravel, aby sme si urobili tetku,“ spomenula si Lenka a vytiahla z vrecka kockovanú šatku.

Samozrejme, že sme neurobili tetu snehuliakovú, ale piráta. Museli sme namotať ešte jednu snehovú guľu, aby sme mali na čom stáť, keď sme mu viazali šatku. Napokon bol pirát oveľa krajší ako obyčajný snehuliak. Len čo som sa začal tešiť, zbadal som, že mám len jednu rukavicu. Ktovie, v ktorej z tých štyroch guľí ostala. Ani som si nevšimol, kedy k nám prišla mama.

„To už hej, taký snehuliak! Hneď je na svete veselšie!“ potešila sa. Prepadol ma ešte väčší smútok. Teraz, keď sa máme tešiť z výsledkov svojej práce, musím ísť domov!

„Ešte chvíľku, mami! Prosím! Môžem?“ modlikal som.

„Dobre, ale daj mi kľúče,“ povedala mama.

Od hrôzy som otvoril ústa, potom som si ich prikryl rukou. Mamin kľúč bol v pravej rukavici.

Chvíľu sme všetci hľadali, ale márne. Alebo sme rukavicu zadupali do snehu, alebo ju má pirát v bruchu. Mama rozhodla, že

vymeníme zámku na dverách, a kým ju nesplatím, nebudem dostávať vreckové. Dúfam, že nekúpime drahú.

Chceli sme ockovi zavolať maminým mobilom, kedy sa vráti zo služobnej cesty. Telefón zazvonil iba raz.

„Zabudla som ho nabiť,“ priznala sa mama. Pozrela sa na naše okná a vzdychla: „Ešte aj svetlo si nechal svietiť.“

Zahanbil som sa. Zrejme sa svieti od rána.

Lenka navrhla:

„Môžete ísť k nám, teta. Mama má nočnú, budete v obývačke. Ale Denis musí spať na nafukovacej posteli.“

„O Denisa sa postarám ja,“ ponúkol sa Maťo. „Vezme si karimatky a spacáky a môžeme bivakovať na balkóne.“

Hneď som sa začal tešiť. Dúfam, že sa k nám pridá aj Janko. Lenže mama povedala:

„Ešte to! Ideme si požičať kľúče od starkej.“

„Dobre. A pýtam sa či nemá deravý hrniec,“ povedal som. Na-
ozaj, všetko zlé je na niečo dobré. Odkiaľ to tá stará mama z Tvr-
došina môže vedieť?

„A tento mesiac skúsiš vydržať bez televízie,“ spresnila mama.
„Ozaj, a cestou mi vysvetlíš, čo to boli za reči o tom víne. V našej
firme sa alkohol nesmie ani spomenúť.“

Ostal som stáť ako stĺp. O víne predsa začal pán vedúci.

„Asi ste to zabudli povedať novému šéfovi,“ pripomenul som
mame.

„Bože, Denis, ty toho dnes narozprávaš! Pohni sa, prosím ťa,
lebo nebudeme doma ani do polnoci,“ povedala mama a zobrala
ma za studenú ruku. Aby som videl, že ma má rada aj zábudlivého.
Zrýchlili sme krok. Práve vtedy niekto zakričal z nášho balkóna:

„Janka, Denis! Kamže ste sa vybrali? Večera je hotová!“

Rozbehol som sa pod balkón.

„Ocko! Kedy si prišiel? Zavezieš
nás do Budatína?“

„Denis, Denis,“ povedala ma-
ma. „Prečo si ty taká trúba?“

Denis, Denis!

Keď sa predstavujem, vždy hovorím, že som len obyčajný Denis. Nijaký Postrach Dennis. Neprelievam na návšteve prostriedok na čistenie záchodov do fľaštičky na ústnu vodu. Nerobím ani iné psie kusy. Aj tak rodkovia vravia, že keby boli ten film videli pred mojím narodením, určite by som teraz nosil iné meno.

Nevravím, že som Neviniatko Denis. Aj ja som kadečo povystrájal. Keď som mal tri roky, vraj sa mi vydaril veľmi pekný kúsok. Rodičia sedeli v obývačke s návštevou. Pribehol som za nimi a začal som rozkladať tými tenkými ručičkami, ako vraví ocko. Nemohol som otvoriť záchod.

„Tak choď z kuchyne, cez kúpeľňu,“ poradil mi ocko.

Poslúchol som, ale hneď som sa vrátil. Tvrdil som, že nemôžem otvoriť dvere do kúpeľne.

„Tak choď z chodby, cez záchod,“ povedala mama. Išiel som. O chvíľu som sa vrátil a presviedčal som, že nemôžem otvoriť záchod. Ocko konečne vstal a išiel so mnou.

„To sa ti ako podarilo?“ spýtal sa. Urobil som niečo, čo som už druhý raz nedokázal, hoci som sa naozaj usiloval. Zatvoril som zdnuka jedny i druhé dvere. Lenže ten trojročný chlapček Denis pritom nebol dnu, ale vonku!

Ocko povedal, že v detektívkach sa to volá záhada zamknutej izby. Niekoho zastrelia v izbe, v ktorej sú zatvorené okná, dvere sú zamknuté a kľúč je v zámke zdnuka.

Bol som vraj riadne číslo, keď som bol malý. Ale zatiaľ o mne nikto nepovedal, že som postrach.

Doma ma najčastejšie volajú dvojmo: Denis, Denis! Veľmi sa mi to nepáči, ale dá sa to vydržať. Lepšie dvojmo ako bitka, nie?

Mám čas rozmýšľať o hlúpostiach. Lebo sa nám práve vydarili chrípkové prázdniny. Kto je chorý, môže ležať v posteli bez starostí, že bude musieť v škole doháňať učivo. Zdravým deťom tiež neuškodí pár dní leňošenia. To viem podľa seba.

Uvedomil som si, že som už v posteli nejako dlho. Vbehol som do spálne a zakričal som:

„Rodičiaáá! Už som hore!“

Ale rodkovia boli už dávno v práci. Z kuchyne prišla starká. Aha. Mama ju ku mne zavolala do služby. A mne ani slovo.

Starká sa spýtala, či chcem mlieko alebo kakao. Vybral som si banánový koktail.

Starká mi ochotne robí výživné nápoje. Vraví, že vyzerám ako z koncentráku. Chcel som vedieť, čo to je. Starká povedala, aby som sa ani nepýtal. Len nech do leta trochu priberiem. Lebo takto so mnou na kúpalisko nepôjde. Zľakol som sa a rýchlo som vypil výživný nápoj. Starká sa smiala, že s fúzikmi vyzerám zaujímavovo. Potom sa priznala, že ona sa zasa chystá do leta trochu schudnúť. No prosím. Ale ja by som jej nikdy nepovedal, aby schudla, lebo s ňou nepôjdem na kúpalisko. V tom je rozdiel medzi deťmi a dospelými.

Keď som sa umyl a obliekol, starká už mala v obývačke debničku so spoločenskými hrami. Mohol som si vybrať, či chcem hrať človeče alebo dámu. Šach už starká so mnou nehráva. Odvtedy, čo som ju v Budatíne natrepal. Asi je to veľká hanba, keď človek prehrá s vlastným vnukom. Pre starkú je bezpečnejšie hrať hry, pri ktorých aspoň niekedy môže vyhrať.

Ja zasa radšej hrám doma čokoľvek. Inak by som musel ísť na návštevu k tete Hanke, Vierke, Miluške alebo k niektorej ďalšej priateľke mojej starkej. Chodieval som k nim ešte ako škôlkar.

